

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. február 17.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

A HITETLENSÉG EREJE

Köszöntés igéje: János első levele 4,9

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.”

Énekek: 220,1-2.5-6; 372,1.5-7

Alapige: Máté evangéliuma 13,53-58

„Miután Jézus elmondta ezeket a példázatokat, továbbment onnan. Elment hazájába, és tanította őket a zsinagógában, és álmélgodva ezt mondták: „Honnan van ebben ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő? Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind? Ugyan honnan van benne mindez?” És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában.” Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.”

Imádkozzunk!

Urunk, megállunk előtted, mint bűnösök, és most nem sorolni akarjuk ezeket neked, mert akkor még sokáig itt lehetnénk. Azért könyörgünk hozzád, hogy a te kegyelmed, a te szereteted, az, amit te elvégeztél a kereszten, az fedje el mindezt.

Köszönjük azt, hogy mi csak ebben bízhatunk. Köszönjük Urunk azt, hogy egyedül a te váltságod az, ami miatt mi most megállhatunk előtted.

De, ha bármi dolog is van a mi szívünkben, akár valami hitetlenség, valamilyen bűn, azért könyörgünk, hogy arra te mutass most rá. Te legyél az, aki tisztogatsz bennünket, te legyél az, aki nagyobb odaszánást, szeretet adsz magad felé. Így könyörgünk, hogy most te legyél jelen ezen a mostani alkalmon, te szólalj meg, te feddj, ints, bátoríts, biztass. Könyörgünk, hogy munkáld meg mindannyiunk életében és óvj minket mindenféle emberi bölcseségtől.

Ámen.

Igehirdetés

A pisai ferde tornyot mindannyian ismerjük. Ha nem is láttuk a saját szemünkkel, akkor valószínűleg valamilyen kép felelevenedik vele kapcsolatban. A világ egyik leghíresebb épülete, amivel van egy kis probléma. A talaj gyengesége miatt a torony megsüllyedt és elkezdett dőlésnek indulni. További dőlés történt akkor amikor egy építész kiásatott egy utat a torony körül, hogy az alapja látható legyen. 1990-ben építésszek elkezdtek azon dolgozni, hogy ez az elhajlás megszűnjön. 2001-ben nyitották meg újra a nagyközönség előtt a tornyot és állítólag úgy javították meg, hogy újabb 300 évig biztosan állni fog. Ennek ellenére tartanak attól, hogy a torony eldőlhessen.

Mindez azért történt, mert nem lett jól megalapozva az épület. *„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves az Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”* Zsid 11,6. A Jézussal való kapcsolatunknak az alapja a hit, és ha ebben a kapcsolatban nem gyakoroljuk a hitet, akkor a kapcsolatunk ővele sekélyes lesz. Hajlamosak leszünk elhajolni a középponttól, és hívő keresztyénekként akár el is bukhatunk.

Hit és hitetlenség ereje és hatása végighúzódik az egész Bibliában. Nagyon jól látható ez a Máté evangéliuma 13. fejezetében is, ahol Jézus összesen nyolc példázatban tanítja a tanítványokat. Talán ezek közül az egyik legfontosabb a magvető példázata – amit lehet, hogy fejből is tudnánk idézni.

Ebben ugyanis Jézus világossá teszi, hogy lesznek, akik hinni fognak az evangéliumnak és lesznek, akik nem; és ebben a példázatban Jézus felkészíti a tanítványokat arra, hogy ha valakinek beszélnek az evangéliumról arra négy lehetséges válasz fog érkezni az emberek részéről. A 13:53-tól kezdődően egészen a 16. fejezet első részéig 8 olyan eseményt ír le Máté, amelyben ezeket a válaszokat szemlélteti.

Máté a 13. fejezet az 53. versétől kezdve a 16. fejezetig nyolc történetben mondja el nekünk, hogy milyen válaszadási lehetőségek vannak a gyakorlatban. Jézus ezt először tanítja a magvető példázatában és azután látjuk a gyakorlatban, hogy mindez hogyan is működik.

Az első példa Jézus szülővárosa, Názáret, ahol azt látjuk, hogy a lakosságnak nagyon kemény a szíve. Ők a kemény talajt szimbolizálják a magvető példázatában (13,54-58).

A második történetben Heródest látjuk, akinek szintén kemény volt a szíve. Benne van valamilyen érdeklődés az evangélium felé, hiszen mindig felhóztatja magához Keresztelő Jánost. Meghallgatja, de nem lesz eredménye, sőt a végén ki is végezteti (14,1-12).

A harmadik csoportban két történet is szerepel: az egyik az az 5000 lélekszám, akiket Jézus csodálatos módon megvendégel (14,13-21), a másik csoport pedig azok az emberek, akik a betegeiket vitték Jézushoz mindenhol (14,34-36). Ezeknél az embereknél megfigyelhető egy kezdeti rajongás, de ez igazából nagyon is felületes. Az első csoport azért követte Jézust, mert enni adott nekik, a második pedig azért, mert meggyógyította őket. Érdeklődésük azonban elhervadt, mint az a növény, amelyet kikelés után nem sokkal megsüti a nap.

A negyedik történet a tanítványokról szól, akikhez odamegy Jézus a tengeren járva, és lecsillapítja a tengert (14,22-33). Ők szemléltetik a jó földbe hullott magot.

Az ötödik történetben az írástudók és a farizeusok próbálnak ürügyet találni Jézus elítélésére (15,1-20). Ez újra a kemény szívet szemlélteti, amely ellenséges érzelmben nyilvánul meg.

A hatodik történet középpontjában egy kánaáni nő áll. Ő megvallotta Jézust urának és könyörgött hozzá azért, hogy a kislányát szabadítsa meg a gonosz lélektől (15,21-28). Szívének talaja olyan volt, amelyben gyökeret vert és termést hozott az Ige magva.

A hetedik történetben Jézushoz viszik a betegeiket, de nem vállalnak valódi közösséget vele (15,29-39). Itt a sekély és a tövises talaj keveréke jelenik meg, amely során az evangélium részben befogadásra kerül, de nem teljes mértékben.

Az utolsó történetben újra a farizeusokat és szadduceusokat látjuk, akik jelet kérnek Jézustól, de Jézus nem volt rá hajlandó (16,1-4). Szívük keménysége nyilvánvaló volt.

Az Úr Jézus tanítása során a tanítványok hallották a magvető példázatát és az után következő történetekben pedig az evangéliumra adott válaszokat is megtapasztalhatták. Ezekben a történetekben pedig a hit és a hitetlenség ereje egyaránt feltárult előttünk.

Sajnálatos módon a hitetlenség erejét is bemutatja a Szentírás és ennek a listája is igen hosszú. Kezdődik mindez Ádám és Éva történetével, akik nem hittek Istennek és az egész világ átkozott lett. A világ nem hitt Noé figyelmeztetésének és így 8 ember kivételével mindenki meghalt az özönvízben. A fáraó hitetlensége miatt elvesztette elsőszülött gyermekét és egész hadseregét. Izrael nem hitt abban, hogy Isten képes őket bevinni az ígéret földjére, aminek a következményeképpen 40 évig vándoroltak a pusztában. Sok tanítvány nem hitt Istennek az Újszövetségben, mert Krisztus tanítása bántotta őket. A gazdag ifjú nem hitte el, hogy Isten képes vagyon nélkül gondoskodni róla és így szomorúan távozott el. A legtöbb írástudó, farizeus és szadduceus nem volt hajlandó hinni Istennek, aminek következményeként az örök élet lehetőségét elvesztették. Félix, Festus és Agrippa nem voltak hajlandók hinni Pál apostol bizonyágtételének, ami miatt ők is elvesztek.

Ahogy tehát van hatalma a hitnek, sajnos ugyanígy a hitetlenségnek is nagyon nagy az ereje. A hitetlenségnek nagy az ereje arra vonatkozóan, hogy az embert a bűneiben és az örök kárhozatban tartsa. Ugyanígy a hitnek is megvan az ereje arra, hogy örök életet és békét adjon azoknak, akik Istenben bíznak.

Ebben a mostani felolvasott részben pedig azt látjuk, hogy annak ellenére, amiket eddig tett, nem hajlandóak hinni benne az emberek. Pedig eddig meggyógyított egy leprást (Mt 8,1); meggyógyította a római százados szolgáját (8,5); Péter anyósát (8,14); feltámasztott egy lányt a halálból (9,25); vakoknak meggyógyította a szemét és újra láttak (9,29); egy néma lélektől megszállott gyermeket is meggyógyított (9,32). És mégis azt látjuk, hogy Názáretben nem tud olyan csodákat tenni, mint máshol.

De mégis mi volt az akadálya annak, hogy nem tett csodákat itt? Nem más, mint a hitetlenség! „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt.” Zsid 11,6. Hit nélkül Isten áldásait az ember nem fogja tudni elfogadni, és hit nélkül a keresztyénségnek nincs szilárd alapja. Ha mindez pedig megtörténik, akkor a keresztyénség egy olyan talajra épült, ami ingoványos, ami mindennek nevezhető csak nem szilárdnak.

Tegyünk fel magunkban néhány kérdést és próbáljunk meg ezekre válaszolni csak azért, hogy aztán mi magunk ne essünk ugyanebbe a csapdába.

Az első kérdésem nagyon egyszerű.

Miért nem hittek a názáretiek Jézusban?

– Mert intellektuális hitük volt!

Az elején rögtön így fogalmaz: »Elment hazájába, és tanította őket a zsinagógában, és álmélkodva ezt mondták: „Honnan van ebben ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő?” « Mit látunk ebben a fél versben? Azt, hogy intellektuálisak voltak. Nagyon sok mindent tudtak Jézusról: például azt, hogy hatalmas cselekedetre képes és az ő szava hatalmas erőt rejt magában. Tehát tudtak bizonyos dolgokat Jézusról.

De nézzük meg a következő mondatot is: *„Hát nem az ács fia ez? Nem Mária-nak hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simeonnak és Júdás-nak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind?”* 57-verből pedig ezt olvassuk: *„És megbotránkoztak benne...”*

Kezdődik azzal, hogy elismernek valamit Jézusból, elismerik a hatalmát, aztán eszükbe jut a származása. Ismerik a szüleit, a testvéreit és képtelenek ezen túllátni, meglátni, hogy kicsoda valójában Jézus. Intellektuális keresztyének és azt gondolom, hogy ettől mi sem állunk távol. Tudunk bizonyos dolgokat Jézusról, talán ezeket ki is tudjuk mondani, meg is tudjuk vallani. Tisztában vagyunk azzal, hogy Jézus képes csodákat tenni akár mai is. De tényleg megteszi az én életemben is? Lehet, hogy nagyon sok imádságot elmondunk bizonyos dolgokkal kapcsolatban, tudva, hogy ő képes erre, de mégis ott van a kételkedés a szívünkben. Ezt nevezem intellektuális hitnek. Ésszel tudom, de szívben nem hiszem. Nyilván imádságban kimondom, mert ki kell mondjam, de mégsem hiszem azt, hogy Isten tényleg képes rá.

Valaki úgy fogalmazta meg, hogy „az intellektuális hit elmosza a nyilvánvalót”. Annyira az eszünkre támaszkodunk, hogy amire Isten rámutat, azt nem vagyunk hajlandóak észrevenni. Bizonyos dolgokat tudhatunk Jézusról, de a nehéz helyzetben sajnos elkezdünk a láthatókra nézni és vakok leszünk arra, hogy lássuk Jézus valódi hatalmát.

Mondok egy kicsit személyesebb példát. Sokszor imádkozom édesapámért és hiszem azt, hogy Isten tud munkálkodni az ő szívében. Nagyon makacs és bármit is mondok neki az lepattan róla. Hiába beszélgetek vele, semmi értelme az egésznek. Az egyik fülén be, a másikon pedig ki. Aztán már én is elkezdem megkérdőjelezni, hogy az Úr tényleg van-e olyan hatalmas, hogy tud akár az ő szívében is munkálkodni úgy, hogy odaforduljon hozzám. De nekem nem a láthatókra, nem arra kell néz-nem, hogy ő milyen kemény, hanem azt kell meglátnom, hogy Isten milyen hatalmas és képes arra, hogy az ő szívében is munkálkodjon.

Az intellektuális hit mindig a láthatókra néz, és ha a láthatókra nézünk, akkor mindig kétségbeesünk és az jut eszünkbe, hogy: „Ó, akkor az biztos nem fog működni, olyan nagyok a bajok, ó akkor te itt biztos nem fogsz tudni munkálkodni Uram.”

Körvezetőként küzdünk az embereknek a jelenlétével, kevesen járnak egy ifire vagy egy házaskörbe. Természetesen imádkozunk érte, meg hisszük azt is, hogy Isten képes vágyat adni az emberek szívébe, hogy járjanak a különböző körökbe, alkal-makra és ismerjék meg egyre jobban Krisztust. De mikor azt tapasztaljuk, hogy mindig csak ugyanaz a 2-3 ember jön, akkor elkezdünk aggódni: „Uram olyan régóta hordozom imádságban ezt a kört és nem történik semmi. Mit kell tennem? Hogyan tudom ezt a kört jobba tenni?” Értsék jól a testvérek, nyilván mindent megteszünk, amit tudunk annak érdekében, hogy az emberek ott legyenek, beszélgetünk velük, fel-hívjuk őket... De ha azt látjuk, hogy mindenkiről minden lepattan, akkor elkezdünk aggódni és elkezdünk a láthatókra nézni.

Vagy akár, ha a házasságunk kezd tönkremenni és azt látjuk, hogy minden összeomlik körülöttünk. Akkor is mire tekintünk? Sokszor a láthatókra, nem? „Itt már minden összeomlott, itt már senki sem tud segíteni”. Ez az intellektuális hit. „Itt már Isten se tud segíteni.” A valódi hit azonban arra néz, hogy Isten még ebben a helyzetben is tud segíteni, csak higgy őbenne. Aztán számtalan példát tudnék arra is mondani, hogy akiknek ténylegesen összezuhant már az életük, a házasságuk és egy utolsó lehetőségként, mentsvárként elmentek a gyülekezetbe. Mit veszíthetnek? Ha nem működik, akkor ugyanott vannak, mint most, ha meg működik, akkor meg de jó. És működött nagyon sokak életében.

Mennyire látjuk Jézus hatalmát? Mennyire vagyunk meggyőződve arról, hogy bármire képes, még arra is, amit mi el sem tudunk képzelni? Tud munkálkodni a mi életünkben is és ugyanúgy mások életében is. Csak ezt hidd el! Az ebben való hit csak akkor derül ki, amikor nehéz helyzetbe kerülsz, amikor ott vagy egy konkrét nehézségben. *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott”* Róm 8,28. Minden a javunkra van, még a nehéz helyzetek is. Isten abból is tud jót kihozni. Hisszük-e ezt? Miért nem hittek a názáretiek Jézusban? Mert intellektuális hitük, ész hitük volt!

– **Mert lényegtelen dolgokra építették az életüket.**

Ez volt a másik probléma, amiért nem hittek Jézusban. Mit olvasunk? *„Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind?”* Tehát Jézus megítélésével kapcsolatban olyan erősnek bizonyult az, hogy ismerik a szüleit meg a testvéreit, hogy ennek eredményeképpen nem voltak képesek hinni benne. Tehát lényegtelen dolgokra kezdtek el fókuszálni. Olyan jelentéktelen dolgokat nagyítottak fel, hogy aztán ez akadályát képezte a hitüknek. Azok számára, akik gyermekként meg ifjúként ismerték őt, Jézus egyszerűen csak egy ács fia volt és nem több. Lehetetlennek találták, hogy Jézus lenne az a Messiás, akit vártak.

Tragikus dolog az, amikor kis dolgokra fókuszálunk, kis problémákból nagy ürgyet csinálunk annak érdekében, hogy a hitetlenségünket megmagyarázzuk. A názáretiek olyanok voltak, mint az egyháztörténelem során azok az emberek, akik mindenfélét kitaláltak azért, hogy ne higgyenek az evangéliumban. Gyártjuk ezeket a lényegtelen dolgokat: *„Nem tetszett az illető, aki az evangéliumról beszélt nekem, mert fekete cipője volt, a másiknak meg fehér... Találkoztam egy emberrel, aki keresztyény és miket csinált... Két mondatot mondott és teljesen ki vagyok rajta akadva”*. Persze lehet, hogy vannak olyan esetek, amikor igazunk van, de azt gondolom, hogy amikor folyamatosan gyártjuk ezeket, az már inkább csak kifogás azért, hogy ne kelljen hinni, ne kelljen a bűnt letenni, ne kelljen Jézus előtt leborulni. Lehet, hogy valaki ilyenkor meg tudja magyarázni nekem ezeket, de aztán jön az újabb és újabb kifogás.

Volt egy régi osztálytársam, akivel már nagyon régen találkoztam, de amikor megejtettük az aktuális találkánkat, valahogy mindig feljött a beszélgetésben a keresztyénység – lehet, hogy a munkámból kifolyólag. Mindig elkezdett a papokról rossz dolgokat mondani, hogy azok milyenek és hogy ő miért nem hisz a keresztyénységben. Aztán megkérdeztem tőle, hogy engem is ilyennek ismert-e meg? Azt mondta, nem. De akkor mi a probléma? Gyártjuk a kifogásokat azért, hogy ne kelljen hinni.

Természetesen az igazi keresőnek is nagyon sok kérdése merül fel az evangéliummal kapcsolatban, mielőtt készen állna arra, hogy elköteleződjön Krisztus mellett.

Őszinteségét az bizonyítja, hogy hajlandó elfogadni az igazságot, ha azt feltárják neki és megmagyarázzák. Minden egyes kis fénysugár közelebb viszi az üdvösséghez. Ezzel szemben a hitetlennek pont az a problémája, hogy ő is felteszi ugyanazokat a kérdéseket, de amikor arra válaszolnak, akkor ő mond egy következőt, és mindig jön a következő, a következő, a következő... Ezekkel a kérdésekkel nem kerül közelebb az evangéliumhoz, hanem inkább egyre távolabb kerül az üdvösségtől, és mindig arra készíti önmagát, hogy valamilyen ellenvetést fogalmazzon meg.

Sajnos még a hívő emberek is képesek beleesni ebbe és kifogásokat gyártanak. Amikor Isten feltár valami igazságot az életükben, akkor elkezdnek védekezni és valami jelentéktelen dolog mögé bújnak. „Ott nem én voltam a hibás Uram, megértheted.” Ha otthon elcsattan egy pofon vagy verés a gyereken, akkor jön a magyarázkodás: „Uram megértheted, a munkahelyen sok volt a feszültség, meg ott van egy kolléga is, a gyerekem meg már az utolsó volt, ott már nem tudtam mit csinálni”. Jön a kifogás és ahelyett, hogy az ember leborulna és azt mondaná, hogy ebben vétettem, inkább takargatja azt, elbújik valami mögé, mert a jelentéktelent látja. Mindig a lényegtelen dolgokra építjük az életünket, az van előttünk, e mögé bújunk, ahelyett, hogy leborulnánk és azt mondanánk, hogy Uram itt én voltam a ludas, ne haragudj. És ne csak Istentől kérjek bocsánatot, hanem a másiktól is, akivel szemben ezt elkövettem.

Higgyem el, hogy Isten tud munkálkodni az én életemben is, meg a másik életben is, hogy meg tud engem is változtatni, meg őt is. Itt nem az a megoldás vagy nem az a magyarázat, hogy „én már csak ilyen vagyok, engem így kell szeretni, így fogadjatok el, én már öreg vagyok, engem már senki nem fog megváltoztatni”. Ez megint csak valami jelentéktelen dolog mögé való elbújás. Isten elég hatalmas ahhoz, hogy mindenkit meg tudjon változtatni, még idősként is.

Mi lett mindennek a következménye? – hangzik a második kérdés.

„*Nem is tett ott sok csodát, hitetlenségük miatt*”. Nagyon sok esetben azt látjuk a Szentírásban, hogy Jézus akkor tett csodát, amikor az emberek valamilyen formában megvallották a hitüket.

Például az apa, aki a néma lélektől megszállott fiát vitte Jézushoz, leborult előtte és a következőket mondta: „*Hiszek, segíts hitetlenségemen*” Mk 9,24. Jézus elmondta neki, hogy a hitetlensége a problémája és erre válaszul kérte, hogy „Uram itt vagyok, akkor segíts a hitetlenségemen”. Kifejezett egyfajta hitet, azután Jézus megszabadította a fiát a néma lélektől.

Vagy amikor a kánaáni asszony elment Jézushoz, hogy a lányát gyógyítsa meg és ezt mondta: „*Uram, segíts rajtam!*”. Jézus a következőképpen válaszolt: „*Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.*” Mire az asszony: „*Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.*” Kifejezi a hitét: – Igen Uram, én elismerem azt, hogy ez vagyok, amit te mondasz, de azért mi is eszünk valamit – és mit mond Jézus? »„*Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!*” És meggyógyult a leánya még abban az órában.”« (Mt 15,21-28).

Jairussal kapcsolatban mit olvasunk? »*Ide jött hozzá az egyik zsinagógai előjáró, név szerint Jairus, aki meglátva őt, lába elé borult, és esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.”*« Mk 5,22. Hitte, hogy Jézus képes rá és Jézus meg is tette. Természetesen Jézus képes a hitetlenség ellenére is csodát tenni, hiszen neki erre is megvan a hatalma.

De nagyon érdekes, hogy a római százados nem azt mondta, hogy gyere és tedd rá a kezedet a szolgálomra, hanem azt mondta, hogy – Uram tudom, hogy hatalom alá rendelt vagyok én is, ha szólok, akkor az egyik ide megy, a másik oda, és Uram tudom jól, ha te szólsz, akkor az úgy lesz – nagyon érdekes, hogy mindkettő kifejezett valamilyen hitet: tedd rá a kezedet vagy mondd ki, gyógyítsd meg és úgy tette meg.

A kérdés az, mi hogyan hiszünk? Hiszünk-e egyáltalán? Ha bármilyen nehéz helyzetbe kerülünk elhisszük, hogy Jézus tud munkálkodni? Mert ha nem, akkor ugyanaz lesz a következménye, mint itt is: „*Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.*” Ha én magam a saját életemre nézve sem hiszem el, akkor hogyan várhatom el tőle, hogy rajtam keresztül mások életében is munkálkodjon? Hogyan áldaná meg a szolgálatunkat, akár csoportvezetőként vagy bármiként? Akkor a munkahegyemen vagy az iskolában egy beszélgetésben hogyan gondolom azt, hogy Isten majd tesz valamit rajtam keresztül a másik életében?

Nagy kegyelem az, hogyha tesz valamit, mert Isten megteheti még a hitetlenség ellenére is, neki ez is hatalmában áll. Viszont azt látjuk a Szentírásban, hogy nagyon sok történetben Isten úgy cselekszik, hogy először valaki megvallotta a hitét: – Igen, én ezt hiszem Uram, és én ebbe belekapaszkodok mindenestől – nem csak intellektuálisan hiszem, hanem mindenestül. Szívemben hiszem, hogy te ezt képes vagy megtenni és ettől nem tágitok. Akkor ott munkálkodik Isten, ezt látjuk nagyon sok bibliai történetben.

Verdi neve szerintem mindannyiunk előtt ismeretes. Zenei pályafutását azonban nem ilyen nagy sikerrel kezdte. Már fiatal korában megvolt a zenei tehetsége, de 1832-ben a milánói konzervatóriumba nem vették fel, mert nem volt megfelelő képzettsége és zenei előélete. Idővel viszont világhírű lett a munkássága és nagyon érdekes, hogy ezt az iskolát, ahova nem vették fel, később Verdi Konzervatóriumnak keresztelték át.

Gondoljatok bele, hogy Jézus Krisztust is elutasították azért, mert azt gondolták róla, hogy képzettsége, előélete nem megfelelő ahhoz, hogy Isten Fiának nevezzék. Annak ellenére, hogy Jézus egész földi pályafutása arról tanúskodott, hogy kicsoda ő, a tettei megmutatták, hogy ő valóban a Messiás, mégsem kapta meg a megérdemelt elismerést, nem hittek benne. Mégis azt olvassuk a Filippibeliekhez írt levél 2. fejezetében, a Krisztus himnusz végén, hogy egy napon viszont minden térd meghajol előtte és megadja azt a dicsőséget, ami jár neki. Mindenki.

A kérdés az, hogy hiszed-e ezt egyáltalán? Valóban hiszek-e Istenben, Jézus Krisztusban úgy, hogy a hitem nem csak valamiféle intellektuális hit és nem is valamilyen jelentéktelen dologra épült, hanem biztos alapra, magára Jézus Krisztus személyére? Hiszem-e azt, hogy Isten ezt képes megtenni az én életemben is, tud munkálkodni, tud csodát tenni? Sokszor talán csak átlapozzuk, gyorsan átolvassuk, mintha csak egy átvezetőszakasz lenne, hogy „*[n]em is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt*”, pedig mennyi mindenben figyelmeztet bennünket!

Igen testvéreim, lássuk meg azt, hogy a hitetlenségnek nagyon nagy az ereje. Látjuk a Szentírásban, hogy nagyon sokak életében munkálkodott, de a hit erejére is nagyon sok pozitív példát találunk. Ahol Jézusnak megvallották a hitüket, ott Jézus munkálkodott.

Ebben bátorítalak benneteket is, hogy higgyetek, ne intellektuálisan, hanem szív szerint. Sok esetben tud munkálkodni Isten a hitetlenség ellenére is, de nagyon sok esetben azt látom, hogy azért nem munkálkodik, mert hitetlenek vagyunk. Nagyon sok család azért megy tönkre, mert hitetlenek vagyunk arra nézve, hogy Isten képes

A HITETLENSÉG EREJE

---

munkálkodni, mert mindig a láthatókra nézünk. Mi mit nézünk testvéreim, mire vagy inkább kire tekintünk?

Tekintsünk mindig Krisztusra, akinek minden a hatalmában áll! Tud munkálkodni a te életedben is, a te családotban is, az én szívemben is, az én édesapám életében is, de a te rokonod életében is. Ezen bátorodjunk meg és így legyünk imaközösségben.

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Hálásak vagyunk neked azért, mert most egy picit megállítottál bennünket. Elgondolkoztattál minket azon, hogy vajon milyen a mi hitünk, mennyire bízunk tebenned. Szeretnénk megvallani azt, hogyha sokszor a láthatókra nézünk, ha sokszor az aggodalmaink, kétségeink olyan hatalmasok, hogy azt nézzük, ami a szemünk előtt van.

Sokszor megféledekezünk arról, hogy Te ezeknél sokkal hatalmasabb vagy. És bocsáss meg azért is, hogyha egy-egy betegség, egy-egy családi tragédia esetén is mindig a láthatókra nézünk. Add, hogy ilyenkor is tudjunk rád tekinteni!

Így könyörgünk Urunk, hogy óvj bennünket a hitetlenségtől, óvj minket az észhittől, hogy sok mindent tudunk, sok mindennel kapcsolatban el tudjuk mondani a mi észrevételeinket. Nagy kérdés az, hogy ebben mi a valóság. Nagy kérdés az Urunk, hogy a mi imádságunk mennyire valós, mennyire mutatkozik meg abban az, hogy mi tényleg benned bízunk.

Így könyörgünk, hogy munkálkodj mindannyiunk életében. Ajándékozz meg minket a te Szentlelkeddel, hogy valóban aszerint is tudjunk élni, járni, ne a test szerint éljünk, ne annak kívánságát teljesítsük.

Könyörgünk áldd meg a csendességeinket, rád való odafigyelésünket. Könyörgünk azért, hogy valóban te szólalj meg, higgyük azt is, hogy te meg tudsz szólalni minden nap. Ne fáradjunk el abba, amikor olvassuk a Szentírást és valahogy mégsem tapasztaljuk a te jelenlétedet. Higgyük azt, hogy te ott is ott vagy. Talán nem jól figyeltünk, talán a fülünk éppen be volt fogva.

Így könyörgünk, hogy munkálkodj mindannyiunk szívében, lássuk meg a te akaratodat, naponként a te vezetésedet.

Így könyörgünk, hogy áldd meg az esténket is, áldd meg még a beszélgetéseinket, amik még hátravannak. De áldd meg a holnapunkat, a hétvégénket, rád való odafigyelésünket. És könyörgünk azokért, akik szomorkodnak, hogy őket is te bátorítsd.

Ámen.

»Az Írás is így szól: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg.” [...] amint meg van írva: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.”« (Rómaiakhoz írt levél 10,11.13)

372,1 ének

1. Könyörögjünk az Istennek Szentlelkének,
Bocsássa ki magas mennyből fénylő világát,
Vége el mi szívünknek minden homályát,
Hogy érthessük Istenünknek
Mindenben akaratját.